

[P. Andersen.]

gøre en saadan Foranstaltning tvingende nødvendig, selv om den vil være lidet ønskelig. Jeg udtaler Haabet om, at Lovforslaget kan blive gennemført i Aar, hvorved mange uheldige Forhold kan afhjælpes og Gennemførelsen af andre Foranstaltninger ikke vil være nødvendig.

Kr. Kristensen: Det har fra alle Sider været erkendt, at Arbejdsforholdene til Søs er af en saadan Beskaffenhed, at man ikke uden videre kan overlade det til Rederne og Folkene selv at træffe de overenskomstmæssige Aftaler, uden at det offentlige ogsaa maa have et Ord med deri at sige. Dette har været erkendt gennem en lang Aarrække, og det paagældende Tilsyn har fundet Sted under forskellige Former. For Øjeblikket er Forholdet ordnet saaledes, at vi har Forhyringskontorer under offentlig Kontrol. De Mænd, som holder disse Kontorer, skal have en særlig Bevilling dertil, og de har særlige Regler, som de maa overholde, for i det hele taget at udøve denne Virksomhed. Det lyder derfor noget ufatteligt, at der paa dette Omraade skal herske saa anarkistiske Tilstande, som det ærede Medlem Hr. P. Andersen vilde give det Udseende af.

Nu ønsker man, som sagt, det private Initiativ paa dette Omraade afskaffet, og at vi skal have offentlige Statskontorer til Forhyring. Der er naturligvis ikke noget at sige til, at man ønsker dette fra socialdemokratisk Side — vi er jo allesammen kendt med, at man fra den Side ønsker det mest mulige lagt ind under Staten —, men jeg synes nok, at Begrundelsen derfor er noget spinkel. Det er rigtigt nok, som det blev sagt, at der i sin Tid har været nedsat en Kommission, der ogsaa har udtalt sig om dette Spørgsmaal, og at Flertallet ønskede at gaa over til Statsforhyringskontorer. Men jeg vil rigtigt nok mene, at den Begrundelse, Flertallet fremsatte derfor, var noget svag, og jeg synes, at Mindretallets Udtalelser, der gaar i Retning af, at det har vist sig, at den nuværende Ordning i Virkeligheden har været i Stand til at skaffe Rederne de Folk, de har Brug for, og skaffe dem, naar de havde Brug for dem, i det hele taget tilstrækkeligt begrundet, at man ikke kan forkaste den nuværende Ordning, og at de Forhyringskontorer, vi har nu, i Virkeligheden har opfyldt deres Mission. Derfor synes vi fra vor Side ikke, der er nogen særlig Begrundelse for at oprette Statsforhyringskontorer, saa meget mindre som dette

jo vil betyde en ikke saa helt lille Udgift. Der fremgaar ikke af Lovforslaget noget som helst herom, men i Forslaget fra 1925 —26 findes der ret udførlige Bemærkninger, og der findes der ogsaa en Opførelse over, hvor stor den aarlige Udgift vil blive til Forhyringskontoret i København. Denne Udgift var der anslaaet til 29000 Kr. Der skal jo kunne oprettes Forhyringskontorer ogsaa andre Steder i Landet, og det skal der naturligvis ogsaa Penge til; hvor meget det kan blive, skal jeg naturligvis ikke kunne udtale mig om, men at det vil blive ikke saa helt smaa Summer, maa dog alle erkende. Endvidere skal der oprettes et Forhyringsraad i København, bestaaende af en Formand og nogle Medlemmer, og der kan ogsaa oprettes Forhyringsraad ude i Provinsen. At alt det ikke kan gaa, uden at der skal smøres lidt hist og her, det ved vi ogsaa, saa der vil nødvendigvis flyde ret betydelige Udgifter af den Ordning, man her ønsker indført, og naar man saa ikke har anden Begrundelse for at gaa til en saadan Nyordning end den, som er fremsat af den paagældende Kommission, og saa den Begrundelse, som ogsaa blev nævnt, at der i sin Tid er vedtaget en Konvention angaaende dette Forhold, saa synes vi fra vor Side, ikke der er nogen særlig Anledning til at gaa med til et Forslag som det foreliggende, mit Parti mener det ikke paakrævet.

Hendriksen: Den højtærede Søfartsminister sagde i sin Forelæggelsestale, at Forslaget var fremsat i Tilknnytning til den internationale Konvention om Forhyring, denne Konvention, som ærede Medlemmer i dette høje Ting Gang paa Gang er blevet stillet Ansigt til Ansigt med, men som endnu ikke er blevet ratificeret. I Anledning af denne Udtalelse fra den højtærede Minister vil jeg gerne tillade mig at spørge Ministeren om, hvor mange Lande der indtil nu har ratificeret Konventionen. Der staar intet herom i Bemærkningerne til Lovforslaget, idet man blot i al Almindelighed henviser til Bemærkningerne i det oprindelige, første Gang forelagte Forslag, der jo er ganske enslydende med det nu foreliggende. Den Gang var der 13 Lande, der havde ratificeret, men det blev sagt fra Ministerbænken, at flere Lande stod overfor at ville ratificere Konventionen, og jeg vil derfor gerne spørge, om der er andre Lande, der har ratificeret, eller om de gamle Oplysninger og de tidligere Udtalelser fra den højtærede Minister — den Gang Erhvervsminister, nu Søfartsminister — vedblivende staar ved